

[Haustrup Clemmensen.]

dersøgelser argumentation, det synes jeg er højst uheldigt, selv af en yderliggående finansminister, der har disse meget yderliggående standpunkter på dette område.

Aksel Larsen: Jeg finder, at man kunne spare sig den megen diskussion om nationalbankdirektøren og hans tilstedeværelse eller ikke-tilstedeværelse i udvalget. Jeg fandt det fuldkommen urimeligt at forlange, at nationalbankdirektøren skulle give møde i udvalget i denne sag. Det, han kunne gøre, var, at han, hvis han havde nogle oplysninger, kunne give dem skriftligt, og hvis udvalget derefter ønskede at krydsforhøre ham, kunne det jo indkalde ham.

Nu har vi fået disse oplysninger; ingen har derefter ønsket at tale med nationalbankdirektøren, og det kan jeg godt forstå, for det, han i realiteten siger, er det; hr. Henry Christensen citerede, da han var heroppe første gang, nemlig at disse ordninger må antages at have haft en vis betydning. Det kan man vel nok sige er to væsentlige forbehold. Der er ingen, der kan bedømme, hvor stor betydning de har haft. Hvis kapitalbindingskontiordningerne har bevirket, at der er blevet købt obligationer, der ellers ikke ville være blevet købt — og det er højst sandsynligt, at de har haft den virkning — må man jo bare se på: hvem har finansieret disse køb? Hvis disse køb i det væsentlige er blevet finansieret ved, at de pågældende obligationskøbere har fået skattelettelser, som må være givet dem ved, at andre skatteydere har måttet betale mere i skat, så er det altså lidt vanskeligt at se, at der er nogen som helst nationaløkonomisk fordel ved det, og i hvert fald kan det ikke være rimeligt, hvis man vil forsøge at efterleve det, som er sagt så tit herinde i tinget, at vi skal nå frem til en ordning, hvor man ikke skal betale sin nabos skat.

Hr. Niels Westerby taler — ikke uden logik, og jeg synes næsten med en vis forargelse — om det, at man nu afskaffer kapitalbindingskonti, når man alligevel opretholder en hel del andre fradragsmuligheder, og spørger: hvad er meningen? Ja men det må vi da tænke over. Desuden er det jo bebudet af ministeren, at han vil komme med et forslag til revision af rente-

forsikringsloven til efteråret, og én af grundene til, at jeg kunne gå med til, at man ikke opretholdt det kortfattede forslag om at sætte 2.500 kr.s fradraget ned til 1.500 kr., var den, at der her er et meget stort og kompliceret område, som jeg synes vi godt kan tage os tid til at se på i stedet for at gennemføre denne forholdsregel nu. Jeg mener ikke, denne forholdsregel ville have været skadelig i sig selv, men der er her et meget stort og meget kompliceret område, som trænger til at blive virkelig undersøgt, og når vi nu får materialet fra ministeren i oktober måned, kan vi jo gøre det, så kan vi se at få gjort noget ved det, og så bliver hr. Niels Westerby jo også tilfreds.

Ja, så er der spørgsmålet om forskelsbehandlingen, når man nu vedtager det ændringsforslag, som de tre partier er gået ind for. Vi får igen at vide, at det er så galt med denne forskelsbehandling; nu gør man altså forskel på dem, der eventuelt oprettede sådanne konti før den 25. maj, og dem, der er kommet for sent. Det er svært at gøre folk tilfredse. I hele begyndelsen af diskussionen om denne lov og striden om den hed det sig, at det var en gemeen forskelsbehandling af de mennesker, der allerede, muligvis i april måned, havde været henne og indsætte penge på kapitalbindingskonti; det var urimeligt, at de nu skulle få at vide, at de penge kunne de da hæve igen, hvis de ville, for de kunne ikke trække dem fra i skat. Det var det store angrebepunkt. Så imødekommer man dem, og siger all right, så siger vi: fra den og den dato. Nu får vi at vide, at nu er det også galt.

Ja, jeg ved ikke rigtig, hvordan man skal tilfredsstille oppositionspartierne, når de argumenterer på den ene måde i den ene uge og på den anden måde i den anden uge. Så må jeg altså opgive det og igen sige, at jeg synes, at det, der her gennemføres vedrørende ophævelse af adgangen til at oprette kapitalbindingskonti og trække det fulde beløb fra på selvangivelsen, er noget godt, og at det bør man vedtage.

Arthur Jacobsen: To korte bemærkninger.

Til hr. Niels Westerby vil jeg gerne sige, som jeg også sagde i mine første bemærkninger, at vi havde forfærdelig gerne set dette forslags virkninger udstrakt til hele det år, vi er inde i, men vi har indgået dette